

Desen de Cîk Damadian

BANDA...RULANTA

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

IN S. U. A.

— Bine, despre tine zic că le aduci ghinion,
dar cu mine ce au?

Desen de E. Arno

La Grădiniță

„0” e ăla mai umflat
„1” lungan și desirat
Despre „2” s-a lămurit
Că-i un „9” tălpuit
Și-a-nvățat așa din joacă
Chiar și iepurași să facă.
— Tu nu vezi că sint măgari ?
Au urechile prea mari.
— Cum măgari? Că n-au codiță,
Ne răspunde Mihăiță,
Nou student la grădiniță.

Mihăiță s-a-mpăcat
Cu programul încărcat
Și e foarte ocupat:
Dimineața cam vreo oră
Cântă sau se-nvirte-n horă
Apoi obosit de cîntec
Simte-un fel de gol în pîntec
Care-l sîciie, drept care
Vine timpul de gustare,
Piine, unt, ceasca cu lapte
Și infulecă cîț șapte.
Cum se termină mîncarea
!! și ia educatoarea
Să-nvețe numărătoarea
De la cinci pînă la zece.
Timpul însă nu stă, trece.
Vine joaca în grădiniță . . .
Modelaju-n plastilină . . .
Mingea sare sus cîț casa . . .
Și-apoi iarăși vine masa.
Cu un astfel de program
Respectat la miligram
Mihăiță, mi se pare
Că ar vrea (nu-i de mirare)
Și ore suplimentare.

Safta și cu Negoiță
Trec și pe la grădiniță
Cînd se-ntorc de la prășit
Să-și ia pruncul adormit
Ca să-l culce-n patul lui
Unde perna are pui
Și cearșafu-i cu dichis.

Mihăiță rîde-n vis.

MIRCEA PAVELESCU

UN OM PRETENȚIOS

Acum m-am lămurit! Sint un om pretențios! Ce să mă mai ascund după deget. E clar ca lumina zilei. Sint un om pretențios și gata! Dar mai bine să nu mă vait și să caut să mă corîjez! Și asta repede, cît mai e timp! Pentru că pe urmă o să devin o plagă pentru familie, pentru societate!

Și cînd te gîndești că eu habar n-aveam! Așa e omul! Rareori vede propriile lui metehne. Crezi că dacă te laudă șeful sau dacă te-a evidențiat într-o ședință trimestrială... gata! Ești căzut cu hirzobul din cer! Și te duci acasă mîndru ca un curcan, în timp ce în tine meteahna ascunsă roade, așa cum roade cariul lemnul vechi! Vine însă o zi cînd te lovești de realitate și abia atunci îți dai seama cine ești. Așa cum am înțeles eu astăzi.

Tocmai căpătasem un premiu care împreună cu chenzina mi-au transformat portofelul în ceva ce apăsa plăcut în partea dreaptă a pieptului. „Ei-mi-am zis — cred că pot să-mi ofer un cadou! Să-mi cumpăr ceva de vară. De pildă, o bucată de poplin pentru o cămașă!”

Zis și făcut. Am intrat într-un magazin de pînzeturi. Ați văzut rafturile unui asemenea magazin? Gem de marfă! Eu chiar mă întrebam mereu cum de rezistă bițele scînduri la atîta greutate. Baloturi întregi de pînzeturi și printre ele, poplin! Și ce poplin! Gri, galben, bleu! Și cînd spun bleu nu spun nimic! Vrei bleu deschis, ca cerul vara pe arșiță? Este! Vrei bleu și mai deschis, ca marea în zori? Este! Vrei bleu clar, cum e cerul după ploale? Este și asta! Ei bine, ce credeți că am cerut eu? Poplin... alb! Auziți ideea! Mi-a venit mie să-mi fac o cămașă de poplin alb, fiindcă am o haină bleu-marin!

Vînzătorul m-a privit compătimitor și mi-a spus, „Alb n-avem, dar avem bleu, galben”... „Nu, i-am tăiat-o eu scurt-mie îmi trebuie poplin alb!” Ce era să facă bietul om? A dat din umeri și s-a apropiat de alt cumpărător, în timp ce eu plecăm din magazin. Credeți că am înțeles ceva? Nimic! Douăzeci de magazine de pînzeturi am colindat și peste tot repetam ca un papagal: „Poplin alb aveți? Poplin alb aveți?” Sărmanii vînzători, care siliți să-mi răspundă că nu au, neglijau alți clienți serioși ce cereau lucruri normale! Ba, odată, am intrat din nou într-un magazin în care mai fusesem, și cînd am cerut învariabil „poplin alb” vînzătorul s-a uitat la mine și deși nu mi-a spus nimic,

din privirea lui am înțeles că gîndește: „Asta are o idee fixă!” Dar nici asta nu m-a învățat să-mi iau poplin de o culoare logică, și abandonînd ideea unei cămași, am intrat într-un magazin de pălării să-mi iau o pălărie de fetru. Aveau niște pălării, mai mare dragul să te uii la ele! Verzi, ca gazonul la ora 6 post-meridian, după ce l-a stropit grădinarul, sau de culoarea cafelei cu lapte, de-și venea să le mîntinci cu cozonac cumpărat de la cofetăria de alături. Ce culoare credeți că am cerut eu? Nu! N-o să ghiciți! Să vă spun! Gri! „Gri nu avem”, mi-a răspuns vînzătorul, aruncîndu-mi o privire plină de reproșuri, care pe un altul mai simțitor ca mine l-ar fi făcut să intre în pămînt de rușine. Eu însă am ripostat cu impertinență că am un pardesiu gri și vreau morțiș o pălărie la fel! Ca și cum el ar fi fost vinovat că eu am avut năstrușnica idee să-mi fac un pardesiu gri! Și uite așa am stilit tot personalul magazinelor de pălării cu pretenția mea absurdă: „Gri, gri, gri”, de parcă eram un grelere și nu un om în toată firea!

Se inserase bine cînd am reușit să-mi înfrîng îndărătnicia și renunțînd la cadou, care în treacăt fie zis nici nu-l meritam pentru atitudinea mea, m-am îndreptat spre casă. În drum, m-am oprit la o farmacie unde dădusem să mi se facă o rețetă cu picături pentru ochi. Am găsit sticlucă frumos ambalată, cu dop nou de plută, cu o etichetă pe care scria clar modul de întrebuințare: „Cîte o picătură în fiecare ochi, seara înainte de culcare”. Un altul ar fi luat sticlucă, ar fi mulțumit și ar fi plecat. Dar eu nu! Eu am pretins, nici mai mult, nici mai puțin, să mi se vîndă o... aspirină? Nu! Piramidoane? Nu! Ceai de tei? Nu! Penicilină, streptomycină, baloane de oxigen? Nu, nu, nu! Că dacă așa fi cerut astea aș fi fost servit într-o clipă! Eu însă am pretins o... pipetă! O pompică din acelea mici, cu capul de cauciuc și cu corpul de sticlă terminat cu un gît subțire, prin care se prelinge numai cîte o picătură. „Asta nu avem”, mi-a răspuns calm farmacistul. Glasul lui liniștit a stîrnit o furtună în sufletul meu. Abia atunci mi s-a dezvăluit în toată goliciunea ei, oribiila meteahnă pe care am purtat-o în mine fără să o bănuiesc, nemaipomenita mea exigență! Dar nu mă las! N-am dreptul să mă las în ghiarele acestui demon! Miine mă duc să-mi cumpăr poplin galben și o pălărie cafea cu sau fără lapte. Iar picăturile o să mi le torn în ochi cu halba! Ca să flu și eu ca toți oamenii!

RADU STĂNESCU

Unele sfaturi populare raionale sprijină campania de recoltare, trimițînd în ajutorul țăranilor, funcționarii din afara sectiei agricole, care nu au o calificare corespunzătoare.

Desen de A. Poch

— Plouă. Ce ne sfătuiți? Ajutați-mă!..
— Cu plăcere. Iați umbrela mea...

Petrecere de noapte

de I. AVIAN

Locuiesc într-un bloc nu prea mare, parter și trei etaje. La parter locuiesc eu, Dumitrescu, la primul etaj locuiește Marinescu și soția lui. La etajul II Niculescu. Popescu locuiește la etajul III. După locul pe care-l ocupăm în bloc ni se trage și porecla: Marinescu I., Niculescu II., Popescu III., iar mie Dumitrescu-Parter.

Vecinul meu de la etajul întâi, Marinescu, e o fire petrecăreț. Și el și soția lui. Odată pe săptămână cel puțin își invită câțiva prieteni și încinge omul petrecere de cu seară pînă după miezul nopții. Amănuntul acesta m-ar fi stingherit prea puțin dacă aș fi locuit eu la etaj și Marinescu la parter. Soarta însă a vrut să locuim exact invers. E lîmpede așadar că în blocul nostru de trei etaje eu suport toată greutatea petrecerilor vecinului meu de la etajul unu.

Am învățat să cunosc, după oscilațiile mai mult sau mai puțin agitate ale lămpii agățate în tavan, dacă cei de la etajul întâi dansează samba, fox, tango, sau vals. La vals oscilațiile sînt lente și nu mă trezese din somn decît pe mine. Soția are un somn mai greu, și sare din pat abia la fox. La bughi-ughii scîncește din somn copilul iar la samba, cățelul buimăcît latră sub pat. După bucățile mai mari sau mai mici de tencuială desprînsă din plafon am ajuns să apreciez numărul invitațiilor lui Marinescu... De altfel ce-aș putea face altceva în toată noaptea decît să număr pendulațiile lămpii?... L-am rugat, l-am implorat, l-am căzut în genunchi, l-am amenințat, dar Marinescu nici gînd să se domolească. Îmi zîmbea compătimitor și încerca să mă consoleze:

— Ce sînt eu de vină? Ai mai văzut dumneata petrecere în surdina?... Așa și-a fost soarta, dragă Dumitrescule, să locuiești sub apartamentul meu.

Dar iată că, într-o bună zi, destinul m-a hărăzit o bucurie. Niculescu de la etajul doi s-a mutat. Dau fuga la Spațiul Locativ, fac formele și intru în apartamentul lui Niculescu.

— Ei, acum o să stăm noi de vorbă, nene Marinescule, mi-ai spus eu fericit. Acum să te văd, cînd dușumeaua mea o să fie plafonul dumitale. Acum cînd locuiesc eu la doi și dumneata la unu!

Și-am început, ah cît de bine mă simțeam, să întind niște petreceri, așa, de inimă albastră! Ba am invitat și o rudă care cînta într-o orchestră, la tobă. Am invitat și un cumnat cu care eram certat de 15

ani. Mi-era antipatic, dar cînta la trompetă și mi-a devenit simpatic. Adunam cite 15-20 de prieteni și neamuri. Se culca Marinescu de la etajul unu, la 12 noaptea? Nu sîrșeam petrecerea înainte de două. Se culca Marinescu la două, prelungeam petrecerea pînă la cinci dimineața!

Într-o bună zi, l-am răzbit. A venit Marinescu la mine. Se clătina. Îi tremurau picioarele și avea cearcăne la ochi:

— Frate Dumitrescule, fie-ți milă de mine. De cînd te-ai mutat la doi, n-am mai închis ochii... Fie-ți milă. Dacă nu de mine, barem de plafonul meu... Am trecut de tencuială!

— Ce să fac, am zîmbit eu plin de compătimitire. Ai mai văzut dumneata petrecere în surdina? Asta și-a fost soarta! Să locuiești sub apartamentul meu...

Și îmi depănăm petrecerile mai departe, pînă în zori...

Într-o dimineață, îl zăresc iar pe Marinescu, vecinul de la etajul întâi. Pare bine dispus. Se apropie de mine și mă bate prietenos pe umăr:

— Nene Dumitrescule, ai aflat? Popescu de la etajul trei s-a mutat ieri din blocul nostru!

— Și ce mă privește?... Eu locuiesc foarte bine la doi. N-am de gînd să mă mut în locul lui.

— Nici n-ai avea cum, pentru că m-am mutat eu...

— Să fie într-un ceas bun și ce-i treaba mea?...!

— Păi încă nu e, dar o să fie. Probabil de mine. Înțelegi? Acum o să locuiești dumneata sub apartamentul meu. Dumneata la doi, eu la trei... Știi, soarta...

O desnădejde fără margini mi se strecură în suflet. Nu-mi mai licărea de nică-

Pictorii supraréalisti, olzind o expoziție realistă

— Scumpi con frați, avem în taja noastră un desen formalist!

ieri nici o speranță. Blocul n-avea patru etaje. Avea numai trei... Ce a urmat e greu de povestit. Marinescu începea petrecerile după-masă și le sîrșea dimineața. Venea de la serviciu, lua prînzul la repezeală, dormea o oră, două și pe urmă soseau prietenii.

— Cum te-ai odihnit, nene Dumitrescule? se interesează într-o bună zi Marinescu mahmur, clătîindu-se de nesomn. Hai? Eu mă distrez de minune... De minune!... Petrecerile astea mă fortifică.

— Și pe mine. Am prins trei kilograme și dorm splendid! izbutil eu să îngin, frînt de insomnie și abia reușind să îtu ochii deschisii... Dorm ca un prunc...

Ieri după-amiază am avut și eu și Marinescu o surpriză neplăcută. Ne-am intîlnit nas în nas. La policlinică... Pentru tratament. Injecții. Și mie și lui n-avea recomandat medicul fiole cu „B fortissim”, pentru întărire și calmarea sistemului nervos... Am plecat împreună. Îl furai cu privirea:

— Eu mi-am făcut 12 injecții.

— Eu la fel. Tot 12.

— Și ai de gînd să mai continuăm?

— Nu.

— Nici eu!...

Ne-am îmbrățișat și am izbucnit amîndoi în plîns, de bucurie. Hohoteam fiecare pe umărul celuilalt.

Seara am... întîns o petrecere pînă în zori. Ultima: de împăcare. Nevastă-mea pare frumoasă din pădurea adormită.

La despărțire, i-am șoptit lui Marinescu:

— Vezi, măi vecine? Nu-i păcat de cele 1001 de nopți nedormite?... Nu știu dacă mi-a răspuns ceva, pentru că adormise în brațele mele. Și eu în brațele lui.

Doi inovatori

de C. COSTACHE

UNUL LA „7 NOIEMBRIE“

Tovarășul Sabor Fazekaș, mecanic șef la uzinele textile „7 Noiembrie“ din București, e un inovator. Iată cum:

Dacă vin la dumnealui muncitorii din echipa de reparații a unității B, să-l consulte în privința unei inovații (referitoare la un „arc de spată pentru războaiele de țesut“) pe care vor să-o propună cabinetului tehnic, tovarășul Sabor Fazekaș își dă cu părerea că propunerea nu e realizabilă, - drept care inovatorii renunță la ea. Dar, a doua zi, tovarășul Sabor depune la cabinetul tehnic al uzinei respectiva propunere de inovație, pe numele său.

Și dacă, după un timp, mai vine la dumnealui și șeful secției mecanice a unității B să-l consulte în privința unei inovații (referitoare la un „cazan de recuperare“) pe care vrea să-o propună cabinetului tehnic, tovarășul Fazekaș își dă cu părerea că propunerea nu e realizabilă, - drept care inovatorul renunță la ea. Dar a doua zi, tovarășul Sabor procedează cu cazanul cum a procedat cu arcul de spată.

Această metodă a tovarășului Fazekaș e o adevărată ...inovație.

Să și-o păzească bine! Să nu i-o ...fure cineva.

ALTUL LA „1 MAI“

Alt inovator e tovarășul Lisovski Iosif. E tot mecanic șef, dar la uzina „1 Mai“ din Ploiești. Dumnealui e inovator în felul următor:

Cînd un colectiv de muncitori din uzină prezintă la cabinetul tehnic o propunere de inovație sub denumirea „Cărucior pentru transportat mașini-unelte“, tovarășul Lisovski - invitat să-și dea părerea - scrie cu propria sa mîină acest referat: „28 mai 1954. - Propunerea este bună. Prin câteva modificări constructive, sub supravegherea noastră, se poate executa un cărucior practic“.

Apoi, timp de un an și cinci luni, nu se mai ocupă de loc de această problemă.

Și cînd, după această trecere de timp, e întrebă: ce se aude cu... căruciorul? - tovarășul Lisovski scrie iarăși, tot cu propria sa mîină, următorul referat către cabinetul tehnic: „1 noiembrie 1955. - Secția reparații mașini are nevoie de un cărucior de transport. Inovația propusă nu poate rezolva această problemă. Se propune un concurs cu această temă, fiind o problemă acută“.

Înțelegeți cît de „acută“ era pentru tovarășul Lisovski această problemă, dacă se trezea să-o ridice după... un an și cinci luni!

Apoi, tovarășul Lisovski a mai scris și în 1956 câteva referate, cu propria sa mîină, în legătură cu această inovație.

Rezultatul, căruciorul de transportat mașini-unelte nu s-a realizat la uzina „1 Mai“ din Ploiești nici pînă azi.

Deel și tovarășul Lisovski e un... inovator! Inovația dumnealui s-ar putea numi „metodă de a băga felurite bețe în roatele unui cărucior, care de doi ani e o problemă acută“.

Adică, tovarășul inovator Lisovski e un fel de... a cincea roată la acest cărucior.

Epigramă

Deputatul Vasile Silimon din comuna Albești, raionul Trușești, întrize cu predarea cotelor pe care le datorează statului.

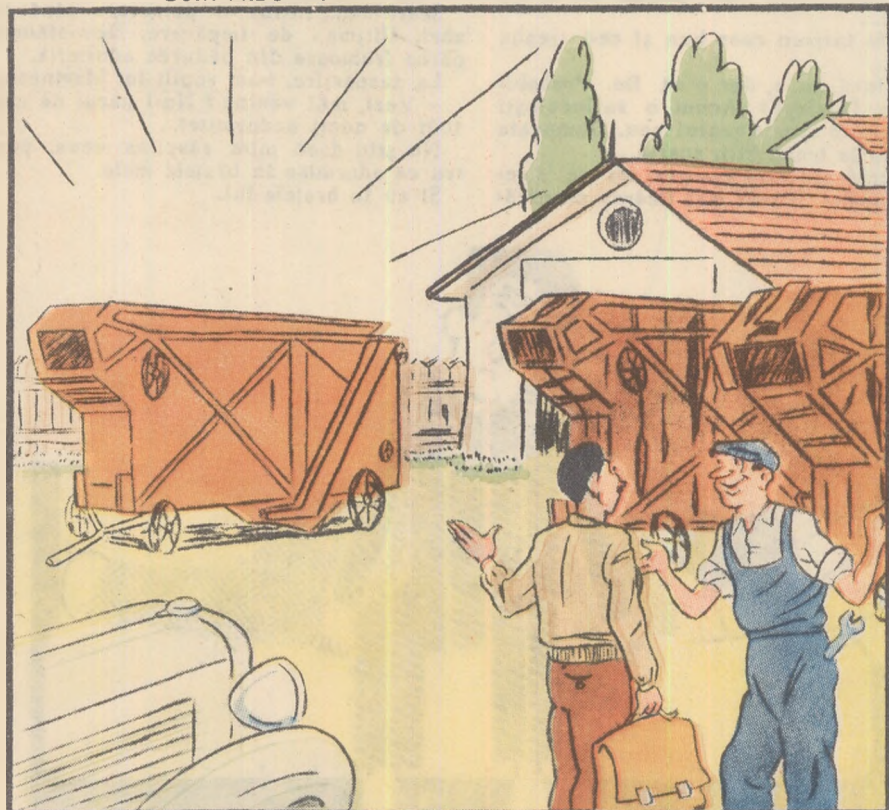
Deputatul, trăfioare,
Multe îndatoriri mai are,
Dumneata, precum constat.
Ești serios... îndatorat.

Igor Block

- Aoleu! Ne prinde Grivel... și s-a jurat că de data asta nu rămînem nepedepsiți!
- Hm!... Să știi că iar ne mută la altă crescătorie!

CUM PREGĂTESC UNII CAMPANIA DE RECOLTARE

- Batoza aia arată mai altfel...
- Pe aia n-am reparat-o încă; ne-a sosit de abia ieri!

Desen de Fred Ghenădescu

Desen de V. Crivăț

— Ei comediei.. Era să uit servietel..

În numărul acesta, dragi cititori, „Urzica” publică o pagină tristă. Desigur, răutăcioșii vor spune: „O publicați de mulți” Pagina de astăzi e tristă, însă, prin însăși tematica ei. Dar pentru că din păcate această temă minoră — vorbind cantitativ — dar majoră în ce privește răul pe care-l produce, se află în actualitate, „Urzica” se vede obligată să o abordeze. Personajele sînt toate negative. Ele sînt vinovate de apariția acestei pagini (e drept că și-au primit pedeapsa).
Pe scurt, dragi cititori, „Urzica” a fost la Tribunal. Și iată ce-a găsit ea... în sala „pașilor pierduți”.

Serviciul (fără muncă) și (pe) salarii

- Ionescu Alexandrina I
- Prezent I
- Rădulescu Steliana I
- Prezent I

Prima a fost casieră, a doua șefă a serviciului „Muncă și Salarii” de la Institutul oncologie și oftalmologie de pe lângă Ministerul Sănătății. Amandouă au întocmit, timp de doi ani, state de salarii și pentru salariații aflați în concediu de boală. Și timp de doi ani au dus această muncă în spate, semnau și de predarea banilor, și de primirea lor, luau și banii, îi și chețuiau, în sîrșit, alții cu munca, bolnavii cu concediul, și ele cu salariul. Se rugau celui de sus: „Dă-ne doamne bolnavi, că ne vine sănătatea!” Cînd le mai pica și o epidemie, nu mai pridideau. Ce e drept, streptomicina le-a cam scăzut deverul, dar faliment tot n-au dat. Și așa, în doi ani, au făcut o transfuzie (de la bolnavi, la ele) de 43.447,60 lei. În plus (adică în minus) casiera Ionescu Alexandrina a lucrat și pe cont propriu. Astfel a „lucrat” vreo 2.981 lei din diverse încasări, 2.132 lei din contribuțiile părinților pentru căminul de zi și creșă, 1.801 lei din salarii neachitate. Dar, într-o zi, pentru că ziua asta nu se poate să nu vină, cele două au fost și ele trimise în „concediu de boală”. Și li s-a recomandat un tratament lung. Justiția a apreciat că au furat în valoare de... 9 ani. Ionescu Alexandrina, șase, și Rădulescu

SĂRIȚII! HOȚII!

de SADI RUDEANU

Steliana, trei. Așa că acum nu mai lucrează „pe lângă” Ministerul Sănătății, ci „pe lângă” unde merită. Adică nu „pe lângă”, ci chiar înăuntru.

Tănase n-a vrut să se lase

E noapte. Beznă. Pe cer, nori gri. În depozitul TAROM-ului, se vede o umbră. Umbra, care aparține lui Tănase Sandu, șeful secției de carburanți de la TAROM, se apropie de un butoi cu 200 litri ulei de avion. Cum se apropie umbra, zboară uleiul de avion fără avion. Iată, acum, umbra se apropie de un butoi cu 200 litri de glicerină. Cei 200 litri o iau din loc. Tănase rămîne. Dar glicerina e unsuroasă și Tănase a alunecat. Vrea să se ridice, dar...

— Stai! a spus Justiția Populară.
Și Tănase o să stea cinci ani. Acum, în depozitul TAROM-ului nu mai e beznă. Este lumină. Și este și ulei. Numai Tănase nu mai este.

Un pui și-o turturea zglobie au intrat la colivie

Turturea Alexandru era calculator și normator la întreprinderea C.T.C.-M.T.N.A., iar Pui Petrescu Ion referent tehnic la atelierul C.F.R. Arad. Aveau oameni bonuri de lucru în alb, și le „înnegreau” cu diverse sume, chipurile plătit pentru diverse munci, neprestate, dar încasate, și făcute cînd pe sfert, cînd pe jumătate.

- Alexandru Turturea I
- Truli, truli, truli, ia... la buzunar.
- Petrescu și mai cum?
- Pui!
- Care „Pui” că văd că lei! lei bani nemunciții! Deci Petrescu „lei”.
- Nu mă cheamă „lei”. Mă cheamă „Pui”.
- Ba „lei”, putule. O să lei doi ani. Ca să nu mai „pui” mîna!

- Și Turturea?
- O să-i „pui” alături, tot pe doi ani! Cînd falsifici bonuri în alb, urmează zile negre.

Careu de a (pa) și

Grosman Samoil, casier, Dumitriu Ion, șeful serviciului financiar, Schwartz Leon, contabil-șef, Paul Francisc, contabil de la Întreprinderea 21 instalații.

Toți patru au pus mîna de la mîna și... au delapidat împreună 38.000 lei. Pe urmă s-au împărțit: Grosman a luat șase ani, Dumitriu trei, Schwartz patru, și Paul Francisc, trei. Total adunare, 16 ani. După aceea i-au scăzut din... întreprindere. Apoi, s-au adunat toți la noua adresă, unde vor învîța operațiile contabile, care spun că banii din casă, nu-s pentru acasă. Au plecat de la „21 instalații”, și s-au instalat cu tramvaiul 21.

Aici vor plăti dobinda. Și dobinda la 38.000, și la ce-au mai făcut, vine exact cît au primit. Întîi au luat, apoi li s-a mai dat. Vorba ceea: bani la ani trage!

Afanasie de la „Alimentara” și-a mîncat mîlaul

Afanasie Vitenco era vinzător la „Alimentara” numărul 82, din bulevardul N. Titulescu, nr. 33. Afanasie nu înșela la cîntar. Afanasie nu ascundea sub tejghea. Afanasie nu lua supra-preț. Lua tot prețul. Băiat bun, bietul de el. Căci, vedeți, Afanasie a lichidat birocrația și a vîndut fără bon. Afanasie a lichidat și casieria, și a băgat banii în buzunar. Dacă mai stătea mult, Afanasie lichida și „Alimentara” numărul 82. Știa Afanasie că banul e ochiul dracului. De dracu n-avea frică, fiindcă Afanasie nu crede în superstiții. Dar de ochiul Controlului de Stat, tot n-a scăpat. I-a făcut cu ochiul și s-a dus Afanasie. S-a dus pe patru ani. Că și banii s-au dus. Acum nu mai lucrează Afanasie. Stă.

.....
Iată de ce, dragi cititori, spuneam în titlu: „Săriții! Hoții!”

Catrene

Unul director care lucrează de unul singur, neacceptând nici o sugestie.

Cind vezi că-l singur în birou,
Să nu mai stai. Să ieși afară.
Și nici să nu mai vii din nou.
Căci nu e singur: e-n pleracă.

A avut loc o ședință a umoriștilor, unde printre altele s-a și ris foarte mult.

Remarca unui cititor

La ședință cînd vorbești,
Haz aveți cu prisosință.
Pare-se atunci cînd scriți
Vă păstrați pentru ședință.

S. R.

Desen de C. Florian

— ...Atunci ce rost are avizul acela?
— Să vedeți... era o crăpătură în perete. Trebuia astupată!

— Spuneai că ai plecat în interes de serviciu și văd că stai aici să iei bilete.
— Păi, așa e... M-a rugat șeful să-i fac un serviciul...
Desen de L. Darian

Colacul de salvare

Vară, soare și peste toate acestea valurile dantelate ale mării care se izbesc de mal mîngîietoare, lăsînd în urmă spuma albă ca un puf de lebedă. Cînd a coborît în stațiune cu geamantanul într-o mînă și cu bilețul dat de sindicat în cealaltă, Pigulici I. Cucurezu, funcționar mărunt într-o instituție oarecare, și-a trîntit un pumn în palăria de pai cumpărată în gară la Constanța. Gestul exprima o nemărginită bucurie. Ieșit, ca să-și împărească bine în memorie, a murmurat isprăvind fraza în forțe: ... „douăzeci și una zile concediu! Pi, ha! Trăiască tovarășul Sindicat!”

De fapt plecarea în concediu a lui Pigulici se datorea unei simple întâmplări. Cînd a venit bilețul de plecare la odihnă, în biroul sindicatului se afla doar organizatoricul. Lista cu planificările concediilor se afla la secretara directorului adjunct, iar secretara plecase pentru trei zile într-o conferință inter-rațională. Așa s-a făcut că organizatoricul, grăbit să trimită răspunsul la ralon pînă-n prînz, i-a dat locul lui Pigulici, pe care-l știa om așezat, fără lipsuri și cu reumatism la piciorul stîng.

Pigulici a luat trenul chiar în seara aceea și acum e pe plajă, fericit că pentru prima dată în patru ani nu-și mai face concediul în Cișmigiu morhorț de toamnă.

Cum stătea întins la soare privind printre gene știa vîntul a mării ce se desena în zare, ouzi în stînga lui un strigăt ca al unui om gata să se înee:

— Pigulici!!!

Omul întoarce capul, și dacă nu s-ar fi aflat întins pe nisip ar fi căzut lat de bucurie. Era chiar șeful în carne și oase, vîrte într-un costum de baie vîrgat, cu o ancoră verzuie aplicată în dreptul ficatului. Pigulici a dat să zîmbească și să spună ceva politic în sensul „ce bine-mi pare că vă văd” dar sprincenele împreunate ale șefului îi opriră entuziasmul.

— Ce-i cu dumneata, aici? tună șeful.

Pigulici, de parcă ar fi fost surprins pe Bulevard în orele de program, bigul fistic:

— În co... concediu... Am luat concediu...

— Acum? În lună de vîrf? Dumneata? Ei, știi că-mi place, tovarășe Pigulici? Adică vrei să dai instituția peste cap, ca pe un balon, ca pe-un bostan?... Va să zică îți cont doar de interesele dumitale personale? Nu știi că-n lunile acestea pleacă numai zece la sută, și nu oameni prețioși, fără de care nu se poate?

— Păi, eu... cu reumatismul, de...

— Ce reumatism, tovarășe Pigulici? Cine n-are reumatism? Eu parcă n-am? Și m-ai văzut pe mine sfidînd producția?

Șeful era cumplit. Întoarce capul și strigă spre un cort făcut din cearșafuri care se afla ceva mai încolo:

— Directore, tovarășe Androne, Dumitrescule...

Pigulici simți că-i vine amețea. Adjunctul, Androne -inginerul șef, Dumitrescu -șeful tehnician. Toți. Aici. În concediu. De sub cort se iviră cel strigător.

Cînd îl zăriră pe Pigulici exclamă pe tonuri diferite:

— Pigulici!? - autoritar.

— Pigulici!!! - în semn de mirare.

— Pigulici - punct.

Ultimul s-a exprimat adjunctul.

— Ce faci aici, tovarășe? În seara cui ai lăsat biroul? Nu știi că n-are cine să te înlocuiască? Unde-i șeful

datoriei, tovarășe, unde-i nivelul și conștiința?

— Cum? N-a rămas nimeni în birou? Întrebă uitit la culme înginerul.

— Cin'să fie? Nu vezi că Pigulici face plajă la mare?

Pigulici își dădu seama cu groază că într-adevăr în birou a rămas doar dactilografa, desenatorul și curiera. Șefii sînt aici, la mare. Și tot aici e și el, Pigulici. Simți în inimă o durere ascuțită, de parcă ar fi auzit că nevastă-sa-i în spital. Se certă în gînd, își făcu autocritica și în urmă, aproape fără să vrea, se răsti la el:

— Ce? Ce sînt eu de vină? Vorbești cu sindicatul, că el m-a trimis!

— Așaaa, cu sindicatul? Ei, ia să vedem noi ce zice sindicatul.

Adjunctul, legîntîndu-se ca o rață, se îndreptă spre oglinda mării, își puse mințile pînă la gură și strigă:

— Au-ul Au-u... ii, ii, ii, ii, ii...

De sub un val, întocmai ca Venus născută din mare, se ivi silueta responsabilului cu asigurările sociale. Cînd ajunsese pe mal, holbă ochii de parcă ar fi văzut un animal antedelvian. Adjunctul nu-l lăsa prea mult să se mire:

— Cum de ai lăsat secția lipsită de un om prețios ca tovarășul Pigulici? Tocmal acum? Nu știi că oamenii capabili nu se trimit în lunile de vîrf?

Pigulici simți cum înima i-e gata să-i sară din piept de-atîtea laude. Auzi! Ei, Pigulici - cel mai prețios om din secție. Și asta o spune adjunctul de față cu toți.

— Tovarășul Pigulici e planificat în noiembrie. Nu pot să-mi explic cum... Cine și-a dat bilețul, tovarășe?...

Șeful interveni:

— Ei, lasă. Acum cine i l-a dat, cine nu i l-a da, n-are importanță. Vorba e, ce facem?

— Chiar, zău. Ce-o să zică directorul plin? Dumneata ce propui, tovarășe Pigulici? Ce-ți dictează dumitale datoria de om capabil și cinstit?

Auzi! capabil și cinstit, și prețios. Și întreprinderea merge prost. Din cauza lui. În sufletul lui Pigulici s-a dezlănțuit o adevărată furtună. Deodată se lumină și, proptindu-și arătătorul în tîmpla dreaptă, se pronunță triumfător:

— Am găsit...

— Pleci, Pigulici?!

— Plec...

— Cînd?

— Chiar acum...

Șefii sînt fericiti. Îi string mîna cu putere. Peste un minut, Pigulici aleargă pe plajă în direcția „Ieșire”, aruncînd de sub călcie albe de argintii de nisip.

...

A doua zi, pe plajă, Pigulici, întins la soare, dezleagă cuvînte încrucișate. Consternare.

— Ce-ai făcut, tovarășe Pigulici? Ziceai că pleci!

— Păi, n-am plecat! Întrebă Pigulici naiv. Cum m-ai venit ideea - fuga la poștă.

— La poștă?!!

— Scriți, scriți... telegrama.

— Telegramă?!!!

— Către „Secția a III-a D.C.P.R.S.P.I.L.

„București. Acum lună vîrf. Oameni prețioși, capabili, devotați, rămin București, nu pleacă mare. Stop. În consecință dați telegramă plajă și rechemăți următorii...”

— Și te pomenești că m-ai pus pe listă?...

— Tovarășe șef, mă iertați, dar eu am pentru dumneavoastră o stimă specială...

RODICA TOTH

ÎȘER Artist al Poporului din R. P. R.

Desen de I. Ross

*Te știm luptând de când eram copil
Și e un succes din cele mai mărețe
La șaptezeci și cinci de ani să fii
Ca și atunci în plină tinerețe!*

Retrospectivă

„Facla” 1911

APLICAREA CONSTITUȚIEI

IN ARMATĂ NU SE MAI BATE...

„Facla” 1911

...SE UCIDEI

„Facla” 1912

ALESUL ȚĂRĂNIMII

*Administratorul Marin din blocul meu
Are nivelul foarte ridicat
„Politic”, orău să spun. Și nu e greu
Să dau exemple (sînt documentat)*

*Cînd liftul bloc cu lunile nu-i dres
Și-i amintește cîte-un locatar
El spune: pîi coboară-te mai des
Și urcă-te și dumneata mai rar!*

*- Nu vrei să urci pe scări? (Tot el
mi-a spus)
Vrei numai lift! Te plîngi de reumatism!
Te vrei de jos, așa, deodată, sus?
Tovarășe, pîi asta-i... carierism!*

*Parterul nu mă critică, vezi bine!
- Dar liftul, zic, țor nu țor de folos!
De ce-l ascuți pe el, și nu pe mine?
- Disprețuiești adică critica... de jos!*

ADMINISTRATORUL DIN BLOCUL MEU

*Sau cînd caloriferul e stricat
Și țarna-ntreagă-i spun acest refren:
- Stau frate dragă-n casă, înghețat!
- Ce stai în casă? Dure-te pe teren!*

*Am vrut să știu și eu de-o socoteală
Că n-a mai dat raportul de un an:
- Cînd facem adunarea generală?
- Ia uite, dom'le, ce ședînfoman!*

*De două luni n-am bate. Și cînd țarăși
Mă duc la el, cu alții, și insist,
Răspunde: La „Centrală”, măi tovarăși!
Incurajați sectorul socialist!*

*La bani cînd se prezintă omul nostru
Și-i cer și eu chitanța să mi-o scrie
Mă pune la gazeta „Blocul nostru”:
„Instigatorul la birocratie”.*

*Odată însă-a fost chemat de noi
Controlul. Și-a venit. (Parcă e azi)
L-a controlat pe trei ani înapoi:
- Ia uite, dom'le, a zis, ce retrograzi!*

*L-am întâlnit chiar ieri. Cam abătut.
- Ei, bravo țor! exclamă el, halal!
- Dar ce e, spune-mi, ce s-a petrecut?
(Venea acasă, de la tribunal).*

*- Judecătorul asta n-are minte!
Și-o lipsă de nivel, mai rar la noi!
Știam că felul nostru-i „Înainte”!
Cînd colo țarăși azi: dau înapoi!*

SORIN RĂȘCANU

— De când cu politica sovietică de coexistență pasnică, o clipă pașnică nu am mai avut! Desen de H. Leru

Muncă onorabilă

În lumea capitalistă, după cum se știe, orice chestiune se rezolvă pe baza legii universale a pieței: cerere și ofertă. Iată o „ofertă” din ziarul „Le Figaro”:

„Student, caută muncă onorabilă”.

Și iată câteva „cereri” (tot din presa franceză):

„Garajul X ar putea folosi în fiecare duminică, între ora 8 și 19, un student care să știe să aranjeze mașinile și să le păzească”.

Și alta: „Se caută student străin care să poată veni în fiecare dimineață de la 8 la 9, să facă focul în sobă (casă particulară) și să aducă, o dată pe săptămână, cărbuni din pivniță. A se adresa la doamna Messe, strada” etc. etc.

După cum se vede, studenții din Franța sînt foarte bine cotați pe piață. Nu s-ar putea plînge de lipsa unor ocupații, și încă, după propria lor dorință... onorabile.

E de remarcă, pe lângă asta, modestia deosebită și generozitatea celor două „cereri”, care nu pun ofertantului nici un fel de condiții cu privire la studii, practică, specializare, etc., precum și caracterul cu totul „neprotecționist” și neșovin, am putea zice chiar progresist, al anunșului doamnei Messe, care se gîndește și la studenții străini. (Doamna Messe cunoaște desigur principiul elementar al pieței capitaliste că la mizerie mare, pretențiile sînt cu atît mai mici!)

E înduioșătoare, fără îndoială, atenția grijulie, părintească, a burgheziei franceze pentru studenți: ce poate fi mai plăcut, într-adevăr, pentru un tînăr, „extenuat de eforturi intelectuale” decît să aranjeze mașinile într-un garaj, sau să facă focul și să care cărbuni pentru o doamnă milostivă și, desigur, onorabilă ca și munca pe care o oferă!

Unde mai pui că această treabă recreativă și reconfortantă se și plătește. Nu mai puțin onorabil!...

Urticarie

Recenta sesiune NATO a dat din nou de lucru presei burgheze occidentale, pe lîna escamotării divergențelor dintre aliații atlantici.

Dar aceste eforturi rămîn, valî infructuoase; ele nu pot ascunde „frecuşurile” dintre partenerii blocului NATO, nici mulțimea de „mici fapte” care ilustrează adevărata „armonie” atlantică.

Intitul „mic fapt” de acest fel s-a petrecut chiar la Londra, unde societățile „Vickers”, „De Havillands” și „Bristol Aircraft Company” au inițiat o anchetă pentru a stabili amploarea știrilor false, defălmătoare, lansate de cercurile interesate americane cu pri-

aceasta se acoperea în cartea Specialiștii afirmă caz de acest gen cunoștințele.

Cit privește anele pare să fie adevărat, diplomatice occidentale de obișnuit. Dacă e să declarăm din Camera Atlee, îmbrățișarea afe- tonului în cazul confl- ta produs Angliei o a urticarie (erupția de bună parte americanile vorbesc tot mai des în t o adevărată „politica a telor Unite, atribuind diferite inflamații și mî imperiului. Pînă și D. falmoase declarații d trebuit să recunoască neburl că „guvernul eng surl pe lîngă S. U. A. modificarea acestei poli că pînă în prezent nu

De multă vreme, An marnic în Canada, Austri etc., unde urticaria a c rate. Noile sărutări ale stîrnit mincărimi e Misfloclu. D. Guy Mo. În recentul său interviu să privim ce se petre unde fiecare dintre noi petrolul, se pregătește Orient Misfloclu”.

De altfel, Franța îns foc, nu de mult, de un pînă de zor în Indochi

E drept, colonialismu însănoșirea unora d: trine. În India, de pild coloniale au fost înlătu însănoșire apar, din ce în diferite colțuri ale laya, în Kenya, în Cipi Ceylon. În unele părți, nici scărpînatul și ne glonșul sau spinzurăto metodelor din Kenya: locuri, cum ar fi Iorda lionalistă care, pe lîng

vire la calitatea slabă a avioanelor britanice, de asemenea, „Asociația constructorilor britanici de avioane” a hotărît să ia contra-măsuși pentru a anihila păgubitoarele urmări ale acestei „forme necinstite de război comercial” — după cum o numește ziarul „Reynolds News”.

Al doilea mic fapt a avut loc în colonia engleză Rhodesia de Nord, unde s-au descoperit recent importante zăcăminte de niobium (metal rar, folosit la moșoarele cu reacție și la proiectilele teleghidate). Industriașii britanici au dat fuga la fața locului pentru a lua în primire comoara. Dar „fața locului” era bine populată cu „specialiști” care s-au recomandat cu modestie drept reprezentanți ai concernului american Dupont de Nemours. În această situație, s-a efectuat singura împărțeală posibilă: industriașii britanici au protestat pe lîngă guvernul de la Londra, iar Dupont de Nemours a rămas cu minele.

Al treilea mic fapt a avut loc în Arabia Saudită unde trupele britanice au ocupat oaza Buraimi pentru a „ajusta” un pic producția de petrol a societăților americane care dețin monopolul în această țară. Și așa mai departe. Asemenea mici fapte abundă. Dar în legătură cu aceste mici fapte și cu armonia menajului anglo-american, e de citat, fără îndoială, următoarea știre recentă din presa occidentală:

În fața tribunalului de divorțuri din Los Angeles s-a lîvt un caz cu totul ciudat de nepotrivire conjugală: De fiecare dată cînd d. Robert Edrik își lua în brațe soția,

îndeletnicea și cu alte scurtată recent, odată c tată a generalului Temp ex-Pașa.

Iată de ce îmbrățișă urmărilor lor sînt cu atît cît metropolele coloniale, numai cu diferitele urti ale concurenței aliate, nifestările de sănătate i loniale, hotărîte să scap de feluritele pecingîni i indiferent de provenien

Cit privește îmbrățișă partenerile occidentale lui, dacă e să ținem se declarații și interviuri Pineau, Mollet, Atlee, ce mai dispuse să ia doamnei Edrik, care pe ticarie a hotărît să div

de urti-
l primul
alele me-

Copii care pling și copii care nu pling

Deși n-are decât trei anișori, Johannes Pretorius din Johannesburg (Africa de Sud) nu și-a trezit niciodată familia în timpul nopții, scîncînd, și asta pentru că tatăl „il adoarme” totdeauna cu mijloace speciale. D. Pretorius (tatăl) e un adept al hipnotismului, cu ajutorul căruia îl asigură odraslele sale (și ca urmare întregii familii) un somn profund, liniștit, cu siguranță lipsit de visuri. Cum procedează D. Pretorius-tatăl? Iată ce declară el însuși: „Il hipnotizez pe Johannes de cînd avea trei luni. Mă clatin ușurel în fața lui și-i comand să doarmă. După cîteva minute, el închide ochii”.

Dacă e adevărat că scîncitul și orăcăiala pruncilor le dezvoltă acestora organele vocale și aparatul respirator, sînt toate șansele ca tînărul Johannes să rămînă a-fon și fără perimetru toracic reglementar. E sigur însă că Pretorius-fiul va fi un om disciplinat și va urma cu ochii închiși sfaturile tatălui său și, de altfel, legile țării sale, care recomandă (ambele) discriminarea. Ca urmare, singurul lucru care

nu-l va lăsa să doarmă pe Pretorius-junior va fi existența negrilor din Africa de Sud. Dacă nu cumva, el se va „trezi” între timp!...

Dacă tînărul Johannes e în momentul de față un copil cu somnul „la zi”, grație ingeniozității educative a părintelui său, micul Albert Cann, în vîrstă de cîteva luni, e obligat de cîtva timp la insomnie perpetuă și la deplină exercitare a capacităților vocale tot din pricina unuia din părinți, și anume doamna Laurence Cann, de 32 de ani, domiciliată în La Chapelle-Yvon (Franța). Tînărul Albert a primit, într-adevăr, după cum arată ziarul „Liberation” - din partea mamei sale o sarcină ingrată, plină de riscuri și extrem de oboșitoare. El este depozitat zilnic lângă pragul vecinilor d-nei Cann, (cu care mama lui Albert are niște vechi și crîncene răfuieli), cu misiunea de a urla din răspuneri spre a înlătura cu desăvîrșire orice poftă de lucru sau de somn a locatarilor respectivi.

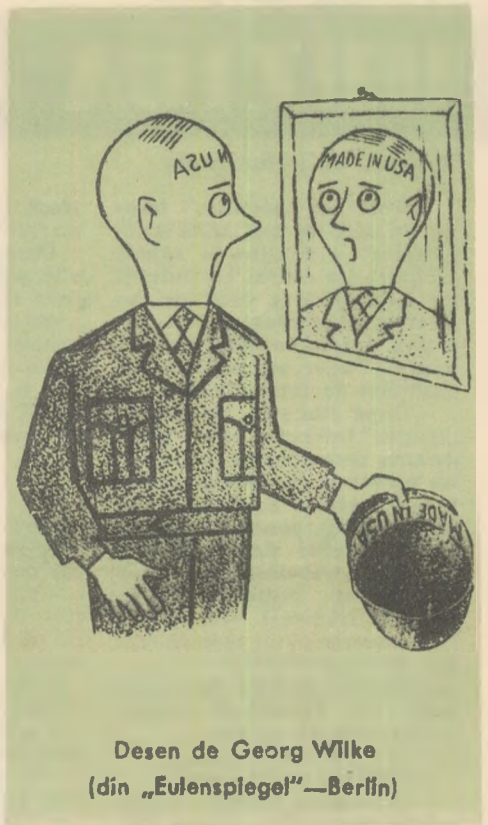
Albert Cann, în ciuda cumplitelor eforturi la care se afla supus, și-a executat cu bărbăție misiunea o vreme, orăcînd în fel și chip cu toată convingerea și din toate puterile, pînă într-o zi cînd hainii dușmanii ai mamei sale... l-au dat în judecată.

În instanță, cele mai bune intenții ale micului Albert au fost răstălmăcite în asemenea chip încît bietul sugaci și-a văzut mama condamnată la (numai) două luni închisoare pentru delictul de „expunere a copiilor în locuri nesingurate”.

D-na Cann, care-și pregătea moștenitorul spre o strălucită carieră de tenor sau de halterofil, are de ce să fie mîhnită dacă e să-și compare soarta cu aceea a tatălui hipnotizator din Johannesburg, care, deși își supunea pruncul unei sistematice operații de îndobitocire, n-a căpătat nici măcar o zi de închisoare!

Oricum, pînă una-alta, e sigur că timp de două luni cel puțin, micul Albert - deși lipsit de mama sa - își va putea acorda un binemeritat concediu și va putea să guste în fine din încîntarea nebănuită a somnului, de care Johannes e sătul pînă peste cap.

Iar peste cîtiva ani, cînd vor învăța să scrie și să citească, cei doi prunci vor putea discuta prin corespondență despre ingeniozitățile educative ale celor doi părinți!...

Desen de Georg Wilke
(din „Eulenspiegel” - Berlin)

JUCĂRII ȘI CRUCI

După cum anunță ziarul „Liberation”, ultimul tip de avion american a fost lansat nu de mult în Germania Occidentală. E vorba de un avion-jucărie, fabricat special pentru distracția și educarea copiilor germani. Ținînd seama de distracție, avionul e perfecționat, avînd elice mobilă și motoraj. Ținînd seama de educație, el e prevăzut și cu tunuri de bord și cu o frumoasă insiignă cu crucea încirîlîgată.

Dar, în ciuda acestor amănunțite și ingenioase „perfecționări”, avionul american nu s-a prea bucurat de succesul scontat. Căci organizațiile democratice din Republica Federală au pornit o acțiune susținută pentru îndepărtarea minunatei jucării de pe piață. În urma viguroaselor și nenumăratelor intervenții, autoritățile federale au fost nevoite să interzică vînzarea drăgălașului obiect. Ceea ce, desigur, e un succes. Succes pentru care, firește, și guvernul vest-german merită toate felicitările. Deși toată lumea îl consideră un succes cu totul parțial. Căci în timp ce guvernul federal (la insistențele altora) face ordine în jucăriile celor mici, cei mari sînt lăsați în voie să-și arboreze vechile lor jucării de tinichea, cu sau fără cruce încirîlîgată, cu sau fără frunze de stejar. Și nu numai că sînt lăsați în voie, dar chiar sînt autorizați și imputerniciți să se „joace” în acest chip, prin vocea ministrului de război, domnul dr. Blanck, care a anunțat oficial că ostașii și ofițerii noului Wehrmacht federal au voie să poarte nestingheriți jucăria sinistră zisă „Crucea de fier”, primită în dar, odinioară, de la tata Hitler. (Un proiect de lege în acest sens a și fost întocmit).

În această privință, mai discret și mai... diplomatic se petrec lucrurile la ministerul de externe de la Bonn. Într-adevăr, antecamera serviciului protocolului din acest minister (biroul nr. 419) e împodobită, între altele, cu o mare fotografie reprezentînd pe fostul ambasador Bülow-Schwante, șef al protocolului în perioada 1934-1938. Fotografia poartă autograful autentic al ambasadorului și, în ciuda marilor distrugerii ale războiului, s-a păstrat în excelente condițiuni. O singură pată poate fi văzută pe portretul lui Bülow-Schwante (mult mai mică decît cele de pe conștiința fostului șef al protocolului): pe reverul vestonului, în dreptul butonierei, pe o suprafață de doi centimetri, o pensulă grosolană a depus un pudic strat de vopsea. Dacă cineva ar ricli-o, ar găsi dedesubt - ceea ce nu e un secret pentru nimeni - insiignă partidului nazist împodobită cu o frumoasă cruce încirîlîgată!

De altfel, toată lumea e de părere că în multe locuri, instituții, realități, moravuri, idei, etc. ale noului stat german din vest, dacă ricli superficiale vopsea mînjită de bidineaua grosolană a așa-zisei democratizări, dai de Hitler și de sinistrele lui cruci de tot felul!...

URZICA PRIN CETĂȚILE AURULUI NEGRU

Reportaj de Ștefan Horia

Dornică să „sondeze” terenul înainte de a-și arăta țepii, „Urzica” a descins la schela Ochiluri din cadrul Trestului II de Exploatare a ceea ce nu strălucește și totuși e aur: petrolul. Aci, ea l-a întâlnit pe tovarășul Tudor, președintele comitetului de întreprindere.

— După cite știm, își începe „Urzica” interviul, există la îndemina muncitorilor petroliști un număr de metode înalțate în exploatarea sondelor; metoda Ciutkih, pentru organizarea brigăzilor de producție; metoda Korabelnikova pentru organizarea brigăzilor complexe de economii; etc. Pentru introducerea căror metode lupțați dumneavoastră?

— Pentru metoda mea proprie: dai drumul la pompă, apoi aștepti să curgă!

— Și curge totdeauna?

— Cind nu curge... pică!

— Ingenioasă metodă! La asta nu s-a gândit nici un petrolist pînă acum! Pică!

Precis că pică... tovarășul președinte Tudor!

Unde nici nu pică

Lămurită asupra „metodelor” de la schela Ochiluri, „Urzica” s-a deplasat la schela Gura Ocniței și s-a oprit la sonda 316. Aci, o echipă de intervenții tocmai înlocuia pompa de un țol și trei sferturi.

— Ce trebuie să puneți în loc, tovarășe? întrebăm.

— O pompă nouă, de același diametru! Căci dacă diametrul e mai mare — nu încape. Iar dacă e mai mic — nu pompează țitelul.

— Ah! Dar asta — din mina dv. — e mai mare sau mai mică?

— Încă nu știm. Tovarășul Mirșu Ioan, șeful atelierului de pompe, ne dă plesele după ochi, de obicei.

— Bine, dar cum vă descurcați?

— Montăm pompa, îi dăm drumul să meargă, trecem la altă sondă, apoi revenim după câteva zile. Dacă între timp n-a picat nici un strop de țitel, înseamnă că am greșit-o!

— Și atunci, luați povestea de la început?

— Nu, tot de la tovarășul Mirșu!

Am priceput.

Oamenii au montat pompa... O pun în funcțiune... Pompa

Top. Ing. Basturescu de la Rafinaria Brazi obișnuiește să-și bruscheze tovarășii de muncă

trage în gol (ca la fotbal)... a marcat! A marcat un rebut!

Despre tovarășul Aldea Vasile, șeful secției „Intervenții”, care răspunde de numeroasele „operații repetate” din cadrul schelei Gura Ocniței, nu se poate spune că nu e un specialist în petrol. Un specialist, adică, în arderea petrolului... de pomană!

Spărgătorii

Părăsind Gura Ocniței, „Urzica” a surprins următoarea conversație:

— Măi, Ioane, ascultă la mine: dacă o spargem pe asta, ne chivernisim și noi, îi chivernisim și pe-ai noștri!

— Măi, Niculăte, măi, o să am eu tărta asta?

— Ascultă la mine, Ioane: îi dăm drumul la noapte...

— Și dacă iese prost? Ne facem de risul schelei!

— Pregătim scule bune! Așa cum am întocmit eu planul, o spargem de la prima încercare!

Inspăimântată, „Urzica” a dat alarma:

— Oamenii aceia pregătesc o spargere, tovarășii! Să fie urmăriți!

— Vor fi urmăriți cu toată atenția! ne asigură cineva, zimbînd.

— După liniștea dumneavoastră, se pare că le cunoașteți planul!

— Cunoaștem!

— Și unde au de gând să spargă?

— La Foraj-Montași!

— Ce?

— Norma! Sint șefii de echipă Constantinescu Ion și Manea

Nicolae, care se îndeamnă la întrecere.

Răsufliăm ușurați. Cu asemenea „spărgători” putem dormi liniștiți. Mai tirziu, am aflat că montorul Constantinescu Ion și echipa sa au câștigat întrecerea, realizînd 53 la sută peste normă. Ceea ce înseamnă că ei... n-au dormit!

Cine lucrează și cine încasează

La Trestul I Cimpina ajungem după o călătorie plină de peripecii. Imediat, însă, ne îndreptăm spre schela Băicoi unde, la Oficiul Reparații Capitale Sonde, tocmai are loc solemnitatea unei premieri.

— Cu ce ocazie?

— Sonda 373 a fost dată în exploatare. O operație grea, pe care brigada condusă de maestrul Nicolae Ionescu a executat-o în condiții perfecte, fără nici un accident.

— Ah! Și acum se dau premii brigadierilor!

— Nu. Premiile se dau altora.

— Nu pricepem!

— Nici noi.

Cuprinsă de nedumerire, „Urzica” s-a adresat tovarășului Bodnărescu, inginer-șef de schelă.

— Am dori să înțelegem istoria asta, tovarășe!

— Dacă o înțeleg eu, ia ce bun s-o mai înțeleagă și alții? Totuși, fiul Brigada a lucrat excelent, dar a depășit termenul de predare a sondei. Au mai meritat premiul? Indiscutabil, nu! Premiul, totuși, trebuia dat! L-am dat și noi cui n-avea fost mai aproape!

— Bine, a fost șeful secției reparații, inginerul Ibrahim, aproape de dv. dar nu și de lucrare. După cite știm, el trebuia să susțină ritmul brigăzii cu scule, materiale, aburi, etc. El — și tovarășul Urlețeanu Nicolae, magazinerul șef.

— A, pardon. Urlețeanu a susținut!

— Fellnarele din fața MAT-ului. Ca să nu cadă!

— Păi, nici n-au căzut!

— Dar au căzut brigadierii!

— Asta n-are nici o importanță, Urzico dragă! Nu le-am oferit în schimb o salată stranică fiindcă au îndrăznit să se plîngă?

— Salata au înghițit-o ei! Dar cu o țit cu oțet vești fi (probabil) tratat dumneavoastră, tovarășe inginer-șef!

Freza și clapa

La sonda 348, găsim întreaga brigadă a tovarășului Ungureanu Petre, adunată, la gura puțului.

— Ce cătați acolo, în adîncul puțului? întrebă „Urzica”. Țitelul?

— Nu țitelul! Cei 34 metri de tubing și freza cu clapă pe care le-am scăpat...

— ...din mînd?

— Nu, din neatenție! Am uitat elevatorul deschis!

— Va să zică... freza va tras clapa!

— Intocmai. Acum tragem și

noi de clapă, ca să ne salvăm freza!

— Și cam ce chilipir reprezintă accidentul ăsta?

— O nimica toată: 240 de ore de muncă, plus țitelul!

— Vreți să spuneți, minus țitelul!

Tovarășul Ungureanu e încîntat de dibăcia noastră:

— Pricepeți, de parcă toată viața ați fi lucrat la sonde!

Și noi sintem încîntați de „dibăcia” lui:

— Iar dumneavoastră lucrați, de parcă toată viața nu v-ați fi priceput la sonde!

Ne despărțim voloș. Plus țitel... minus țitel... Problema de adunare și de scădere! De adunare... a pagubelor... și de scădere... a producției!

Sfîntul Potecă

Înainte de a părăsi schela Băicoi, trecem pe la atelierul mecanic al Oficiului de Extracție. Toată lumea de aici își vede de treabă, în afară de strungarul Ion Potecă... care își vede de drum.

Strungarul Potecă: Ion de la Schela Băicoi. Desen de G. Jilăveanu (Băicoi)

— Încotro, tovarășe Potecă?

— Acasă!

— Păi, de ce-ai mai venit?

— Uitasem că azi e ziua sfîntului Pafnutie!

— Dar ieri... de ce-ai lipsit?

— Era sfîntul Evdochiu!

— Sfîntele Sisole! Dumneata stai acasă de ziua fiecărui sfînt?

— Nu, uneori prăznuiesc sfîntii și în atelier!

— Într-adevăr, confirmă maestrul de schimb, în zilele sfîntelor Rebuturii!

— Sfîntul Potecă n-a fost încă descoperit? întrebăm.

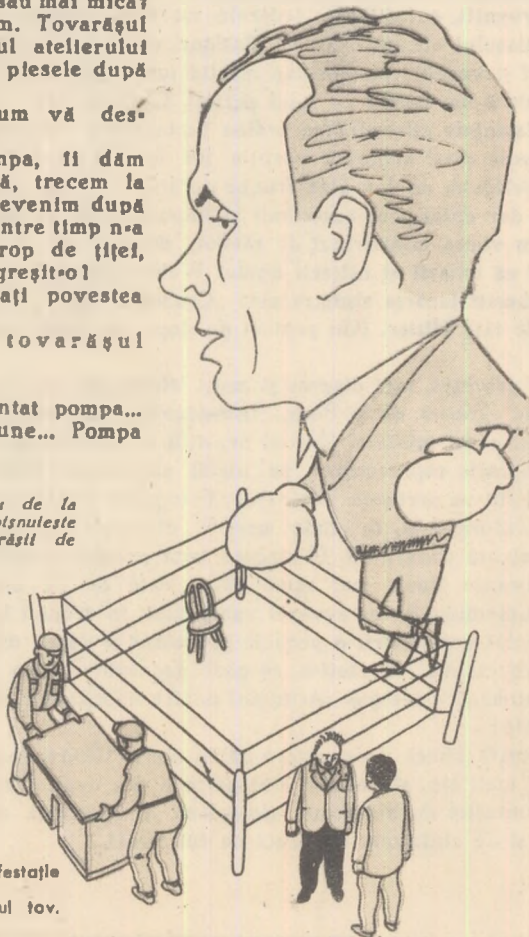
— Sfîntul Potecă încă nu, ne spune maestrul, dar... cărei-Potecă, sperăm, pe cîrînd. Numai dacă n-o apucă pe altă cărare. Adică... pe un drum bun.

Chestie de sensibilitate

După ce a văzut cum se extrage țitelul, „Urzica” a pornit-o spre întreprinderile de prelucrare, adică spre rafinării. Aflîndu-se prin împrejurimi, a intrat pe poarta Rafinării nr. 4, Cimpina. Primul lucru care l-a atras atenția au fost niște ruine metalice pe roți, sau mai bine zis sub roți, căci toate stăteau răsturnate, în drum.

— De ce nu chemați ICM-ul, să ridice fierul ăsta vechi?

— Fierul nu-i vechi, ni se răspunde. Năravurile unora sînt învechite! Aceste epave

— Pregătiți vreo manifestație sportivă?

— Nu amenajăm biroul tov. ing. Basturescu!

URZICA PRIN CETĂȚILE AURULUI NEGRU

sînt cele două tractoare ale noastre, precum și ducele de evacuare a gudroanelor acide provenite din „rafinajia ulei, parafină, petrol”. Vehiculele au fost date în grija șefului atelierului mecanic, tovarășul Victor Müller, și a șefului serviciului administrativ, tovarășul Scîlpea Gheorghe...

- Bine - vrem să spunem: răul - dar gudroanele acide cu ce se mai ridică?

- Se ridică singure!

- ?!

- Da, se ridică pînă la gura bazinelor, după care debordează și, scurgîndu-se pe pămînt, infundă canalele (vezi canalul casei de pompe a „drenajului”), atacă țevăria...

- Cum vine asta, atacă ?!

- Acidul sulfuric distruge metalul. Arde.

- Vreți să spuneți că fierul e mai sensibil decît tovarășii Müller și Scîlpea?

- Intocmai!

- Atunci, să fie „arși” insensibilii... pe cîi mai usturătoare.

O problemă de cimentare

Apele acide rezultate din rafinarea țitelului se scurg printr-un canal, care le îndreaptă spre locuri special amenajate. Cu vremea, canalul s-a deteriorat. Apele acide se infiltrază acum prin peștii canalului și se scurg spre instalațiile subterane, deteriorîndu-le.

- De ce nu reparați canalul? întrebăm.

- Ar trebui reparată mai înții conducerea Trestului de Prelucrare. Tovarășul inginer Stolan, din Trest, a fost implorat în nenumărate rînduri

să ne repartizeze cîțiva saci de ciment anti-acid. Tu ai răspuns, Urzico? Așa a răspuns și el!

- Noi n-am răspuns, pentru că n-am fost întrebați. S-ar putea însă să-l facem pe tovarășul inginer să răspundă!

- N-ar fi rău. Repartizîndu-ne în sfîrșit cimentul, Trestul de Prelucrare ar cimenta totodată și legăturile sale cu Rafinăria 4. Legătura anti-acidă. Sau, cum s-ar spune... mai rafinată.

O-c-a și o-braz

De la Cîmpina, plecăm spre ultimul punct din itinerar: Ploești-Rafinăria nr. 7 (Brazi).

- Dar ce este cu autobusul dv. ? întrebăm cînd în sfîrșit ajungem la destinație.

- Ce este? Noi credem că mai mult nu este!

- Vreți să ne explicați?

- Noi, bucurăți! Nu știm cum are să explice tovarășul Ungureanu, directorul O.C.A. (Oficiul Central Autotransport de pe lîngă Direcția Generală a Petrolului). O.C.A., va să zică, are obligația să-l aducă la lucru pe muncitori, tehnicieni și funcționari. De adus, îl aduce O.C.A... dar cu o-c-a-ua mică, în rate și cu întîrziere. Criticat fiind în presă pentru proasta deservire a Rafinăriei Brazi, tovarășul director Ungureanu a promis că va îndrepta lucrurile numai cînd i se va șterge pata de pe o-braz. Astfel, prin intermediul omului său de încredere, tovarășul Manolescu, tot din O.C.A., el a comunicat conducerii noastre (tovarășului director Manta Ion și contabilului șef Mihăilescu)

că e dispus să mai bage un autobus pe traseu, dacă i se dă mai înții o „scrisoare de mulțumire” care să desmintă critica (justă) din presă. Tovarășul director Manta a refuzat să devină manta... de vremea rea pentru directorul Oficiului. Așa că muncitorii continuă să se schimbe cu întîrzieri apreciable.

Ar fi de dorit ca și tovarășul director Ungureanu să se schimbe. Dar cu rapiditate apreciable!

Cu sare și fără

Oficiul de conducte, a cărui menire e să pompeze țitelul de la schele spre rafinării, nu se prea uită la calitatea mărții ce livrează, deși aceasta e prevăzută în contract. La ce bun să se uite, dacă tot umblă marfa prin conductă și nu se vede? De văzut, văd însă cel din rafinării. Văd urmările. Țitelul, nefiind bine desemulsionat, cuprinde uneori pînă la 15 kg de sare la vagon, în loc de maximum 5-7 kg. Urmarea excesului de sare este: deteriorarea țevăriei și a instalațiilor, precum și îngreunarea muncii prelucrătorilor. Noi oprimăm pentru uzurare. Ușurarea țitelului de supra-salinitate. Ca să nu mai spună petrolștii, sărată marfă, sărat preț de cost... nesărați, cei de la Oficiu.

O fetiță în creștere

Înainte de a părăsi rafinăria Brazi, „Urzica” s-a mai întîlnit cu echipa compusă din: maestrul de schimb Georgescu, distilatorul Călin Ion și ingi-

Tov. Călin Ion, distilator la „Rafinăria Brazi”

nerul Dumitrache Constantin (șef de secție).

- Cum stați cu norma, tovarăși?

- Nu stăm cu norma.

- Dar ce faceți?

- O luăm înalte.

- Și norma?

- O învățăm să crească, miștică! Ultima dată cînd am cîntărit-o, avea 780 de tone. Astăzi are 830. Am înscris-o, oficial.

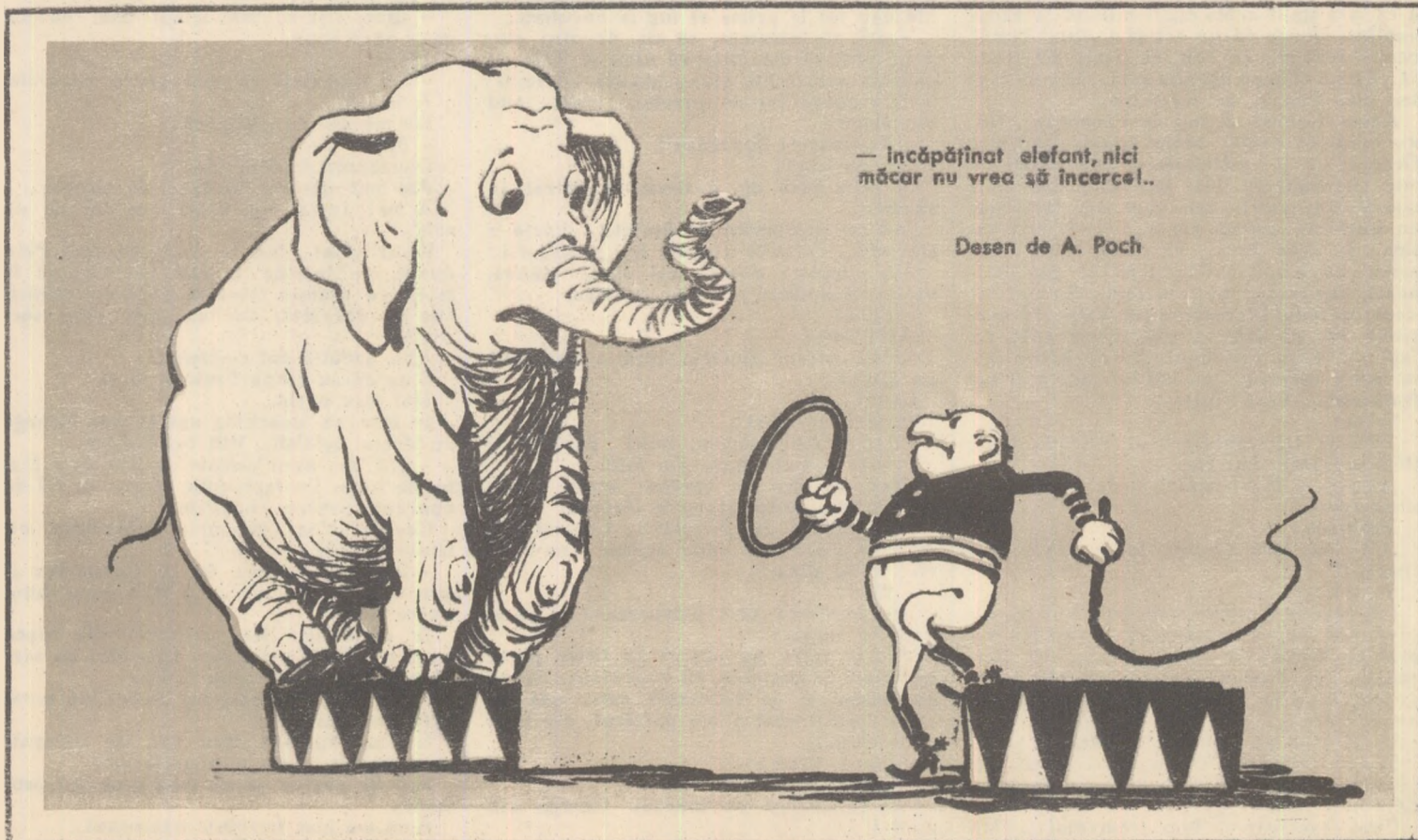
Iată un răspuns la care țepii „Urzicii” nu mai au ce căuta. E momentul să ne luăm rămas bun și să urăm fetiței distilatorilor, NORMEI, să aducă tot mai multe bucurii celor ce o cresc.

- Ai să fii cuminte? O mai întrebăm.

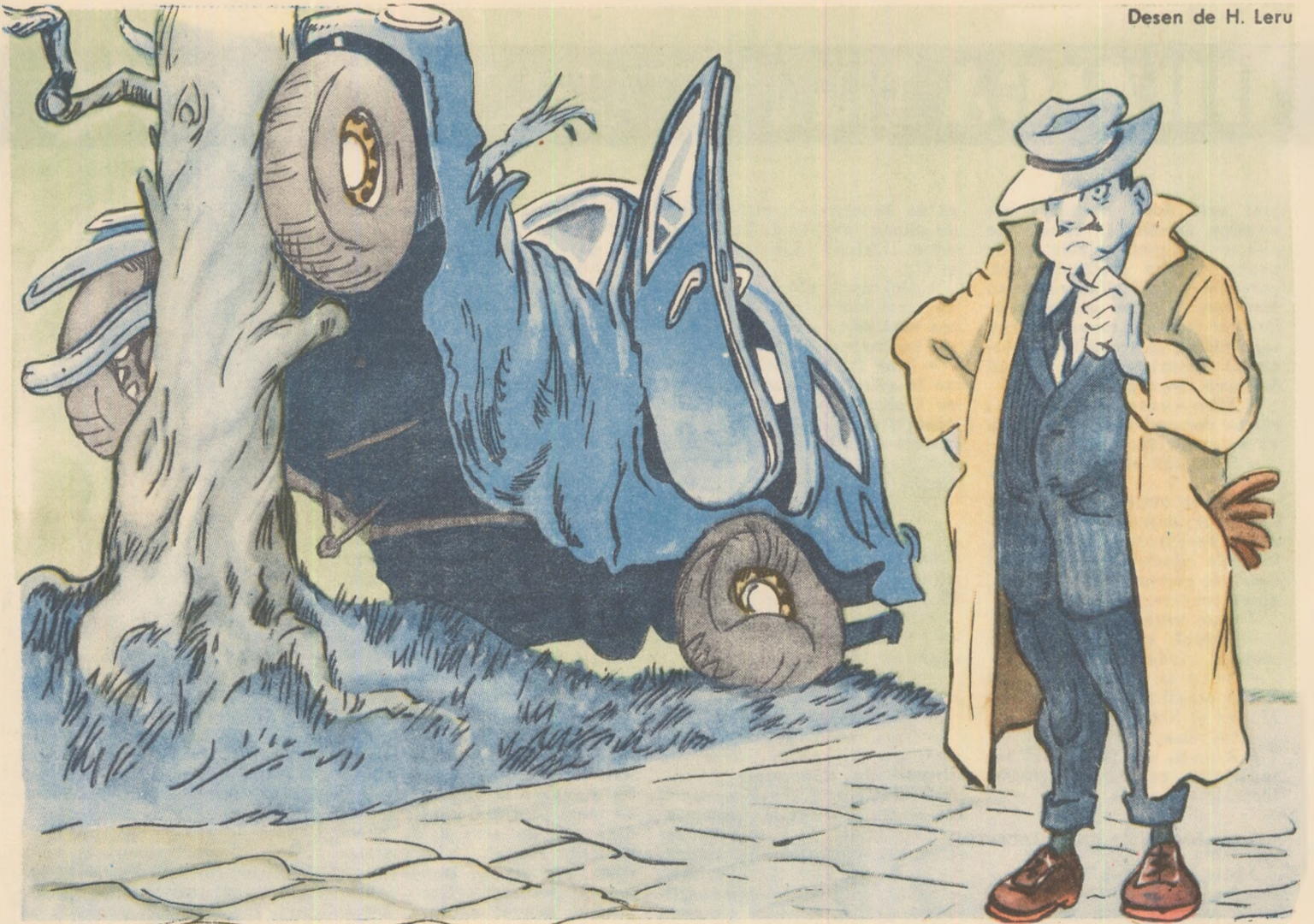
- Am să fiu cu... gaz și cu benzină! - ne promite.

***

Astfel, raidul Urzicii la „Extracție” și „Prelucrare” s-a încheiat. Urmează „extragerea” învățămintelor și „prelucrarea” restanțierilor.

Desen de A. Poch

— Masina? Dă-o încolo, e a întreprinderii. Dar ce mă fac cu nevastă-mea, care mă așteaptă la 6 la Sinaia?

George, „dă la optică”

Mie nu mi-e rușine! Asta-i meseria oamenilor mari, să facă morală copiilor. Dacă și noi am pune totul la inimă! De fapt avea dreptate omul ăla cu Getaxu', de ce trec prin fața lui pe roșu? Partea proastă e că m-a ținut acolo cinci minute ca să-mi explice. Noroc că nu era și unchiu' Pamfil care e milițian în colț, că poate mă făcea să văd un film pe chestia asta... Mie de fapt îmi plac filmele, da' nu acum...

Acum trebuie să fug la Facultate... Nu, nu învăț eu acolo, acolo învață frati-miu George, că el e mai mare și l-au plăcut de mic matematicile. Mie îmi place mai mult istoria. Dar istoria asta care s-a întâmplat cu frati-miu nu-mi place... Nici matematica... Îi place lui!... El acum e în examene; dă la optică. Când a plecat azi-dimineață, era cam galben la față... Eu îmi făceam desenul la zoologie (un cline în secțiune cu un tub în gât). Când colo, pe fața de masă văd două foi de hîrtie cu un scris mărunț; scrisul lui (adică al lui frati-miu)... E-e! Fițuicel!

Citesc;

„Prizma triunghiulară și rețeaua de...“ (indescifrabil). Îmi zic;

„George a făcut fițuicel și de emoție le-a uitat acasă!”

Măntreb;

„Ce-o să facă George la examen fără fițuicel?”

Și-atunci;

Iau repede fițuicile, trec razant cu mama care îmi aduce cafeaua cu lapte (din ăla praf cu vitelul pe cutie) și fug... Pe Inocențiu... pe Italiană... și dau să traversez pe bulevard la dreapta, că tramvaiul tot nu se vedează...

El, și când să traversez, Getaxul!

Și omul din Getax m-a ținut să-mi explice cum stă cazul cu becul roșu și verde de pe stîlpi!

Cînd am scăpat, hop tramvaiul!... Mă urc. La ministerul cu ceasul la mijloc;

zece jumătate. La Bălcescu încă cînoi minute; pînă se dă lumea jos, pînă trece un cincisprezece, un cinci, un șaisprezece (dar ăsta vine mai rar), pînă se urcă lumea, s-a făcut unsprezece fără douăzeci și cinci. Mă dau jos la prima și fug la Facultate.

Vreau să intru-așa, să zic că sînt student, fără să mă observe nimeni. Trec de ghereta portarului, ajung pînă la „Ariciul” (asta e gazeta lor de perete)... cînd... aud din spate;

- Tovarășu'! Tovarășu'!

Era portarul!

El mi-a spus că frati-meu a intrat în examen...

Să-i zic portarului de fițuicel?... Poate e mai rău... Portarul cunosc toți profesorii! Am așteptat; poate mai intră cineva, vreau alt student, să-i dau, să-i dea...

- Plici!

Asta ce-i?

Ăsta-i ceasul electric care a mai sărit un minut...

Ci-it?

12 fără un sfert...

- Unde dă examen, nene portarul?

- Uite ușa aia mare din față.

Cînd o intra un student acolo, îi dau lui fițuicile, poate ajung la George.

Mă apropii de „Ariciul”... Caricaturi... rid... Pe urmă îmi aduc aminte; nu-i de ris... e de plîns...

- Plici!

Douăsprezece fără paisprezece și eu la unu am școală!

Văd că intră pe poartă un băiat, puțin mai mare ca frati-miu, cu o servietă... Salută pe portar și se îndreaptă către ușa (pe el nu l-a întrebat nimic portarul, are pantaloni lungi).

- Nene, nene!

- Da?

- Îl cunoașteți pe Ionescu George din anul II?

- Da.

- Dă examen și și-a uitat fițuicile acasă... Dați-le dumneavoastră, dar să nu vadă profesorul...

Băiatul cu servieta la fițuicile, se uită pe ele și spune;

- Bine. Dar să mă aștepti aici că am ceva să-ți spun.

Zic eu;

- Nu întîrziți că mai am la naturale.

A intrat.

Iar mă duc la „Ariciul”.

- Plici!

Douăsprezece fără cinci!

Am mai așteptat douăzeci de minute...

A mai intrat un băiat din cel de pe

sală. Clanț, clanț... (nu se închidea ușa). Prin dunga de lumină îl văd pe George la tablă cu creta-n mîna și lingă el, celălalt (ăla cu servieta, dar nu mai avea servietă).

Aha, ascultă doi deodată!

Bine că au ajuns fițuicile la el.

Mai stau puțin.

În fine se deschide ușa și țese George cu băiatul celălalt... Vin către mine.

- Știi, n-o avut nevoie de fițuicel, a luat foarte bine. De fapt foile erau un fel de concepte pentru repetiție.

Ce-or fi alea „concepte”? Seamănă cu fițuicile mele.

- De altfel cunosc eu pe fratele tău și știu că nu avea nevoie... El e băiat bun, nu ca tine.

În clipa asta țese portarul din cușcă cu o scrisoare și-i spune băiatului cu servieta (da' n-o mai avea la el);

- V-a venit un răspuns de la Cluj, tovarășe profesor!

Nu mă rușinez cînd îmi fac oamenii mari morală... asta e meseria lor!

Să-i fie rușine că nu mi-a spus că e profesor!

Bine că a luat frati-miu examenul...

CONSTANTIN OTTESCU

IN ŢEPII „URZICI”

Pilulă

Oficiul regional „Centrofarm” din Cluj, cu sediul în str. 6 Martie nr. 4, neavând o magazie în care să-şi depoziteze materialele de ambalaj (lăzi de scinduri, talaş, etc.) le ţine în curte şi pe sub scările imobilului:

Risc pentru materiale să se strice din cauza intemperiilor şi pericol pentru locatarii imobilului în caz de incendiu.

Pentru a curma această situaţie, Centrofarmul face mereu demersuri pe la felurite foruri locale, care însă nu-i dau o magazie în care să-şi depoziteze materialele inflamabile.

Atitudinea forurilor care tratează cu indiferenţă suferinţa acestui Centrofarm, nu e sănătoasă.

Probabil însă că ele şi-o vor însănătoşi când, pînă la urmă, pentru această atitudine, vor înghiţi un hap.

Stane de piatră

Muncitorii de la „Întreprinderea pentru extragerea şi prelucrarea pietrei” din Bucureşti continuă să taie manual (cu un fierăstrău de mînă) blocuri de piatră de mii de kilograme, în vreme ce un aparat mecanic (şnelgater) destinat acestei operaţii, e ţinut de un an de zile în stare de nefuncţionare.

...De unde reiese că muncitorii lucrează manual şi conducerea... mecanic.

Dispariţie cu cheie

La şcoala de cinematografie de la Buftea se studiază un scenariu de film care are următorul subiect:

Biblioteca Stamlega Lucia, ca să nu fie concediată pentru inactivitate şi repetate lipsuri nemotivate, demisionează.

Demisionînd, pleacă fără să predea nimănui cărţile avute în primire şi ia cu dumneaei şi cheile de la bibliotecă.

Lipsiţi de cărţile necesare studiului, elevii şcolii cer să se rezolve această problemă urgent.

Cînd studierea scenariului ajunge la acest moment, se iveşte altă problemă: cum să se termine filmul?

Să fie sparte brutal uşile de la dulapurile cu cărţi?

Sau dispăruta bibliotecară să fie reclamată elegant Ministerului Culturii?

Cineaştii prezenţi au opinat pentru finalul elegant cu Ministerul Culturii, plus un lăcătuş.

Ce înseamnă C. F. R.

C.F.R., cînd e vorba de Depoul Dej, înseamnă: Ce fel Reparaţi?

Adică, Depoul C. F. R. Dej a făcut imprudenţa să apeleze la „Întreprinderea de instalaţii C. F. R.” din Dej spre a-l repara un rezervor de păcură de 500 de tone. Rezultatul: de un an, de cînd această întreprindere tot repară acest rezervor şi nu-l mai termină, Depoul cheltuleşte bani serioşi, ţinînd vagoane-cisterne în locaţie.

„Întreprinderea de instalaţii C. F. R.” din Dej face o confuzie: Depoul C. F. R. Dej are rezervoare de păcură, nu rezervoare de bani.

Tehnică... veche

La întreprinderea „Tehnică Nouă” din Bucureşti, salariaţii care îndrăznesc să critice în şedinţe conducerea, sînt ameninţaţi de către directorul Boanţă Gheorghe şi inginerul şef Cosmescu Constantin cu... concedierea.

Aşa au fost ameninţaţi tovarăşii: Simion Gheorghe de la secţia Tuburi, Pandele Constantin de la serviciul Cadre, precum şi tovarăşii Corcodeţ Gheorghe şi Gascu Ion.

Şi de cînd cu aceste ameninţări, nici un salariat din întreprindere nu mai critică conducerea.

...Dar nici n-o laudă.

Grafologie

Tovarăşa Maria Nistor, salariată la spitalul din Cernavodă, e încadrată dactilografă, dar nu scrie la maşină. Preferă să se manifeste ca... preşedintă a sindicatului. Aşa că în această calitate a primit o reclamaţie (...neiscălită) în care erau criticate unele abateri de-ale dumneaei şi unele lipsuri de la acel spital.

Dar ce credeţi că a făcut tovarăşa preşedintă, primind această reclamaţie? S-a grăbit cumva să analizeze lipsurile semnalate şi să caute mijloacele de îndreptare?

Aşa! A dat fuga cu reclamaţia la un... grafolog. Căruia i-a cerut să... descopere persoana care a scris reclamaţia, spre a o... pedepsi. Şi grafologul s-a executat. Iar restul a urmat de la sine.

Deci grafologia e o metodă cu ajutorul căreia - citindu-se scrisul unei persoane - se află... caracterul alteia.

DRAMATURGIE

*Un tînr, despre a cărui modestie
Nu ţin să pomenesc în nici un fel,
O piesă-n patru acte oru să scrie
Aşa cum ai găti un ostropel
După o carte de bucătărie.*

*El introduce-n piesă raboteze,
Elevatoare, strunguri, o sirenă
Ca publicul să se documenteze
Văzînd activitatea de pe scenă.*

*Eroii pozitivi după reţetă
„Ex machina” rezolvă tot
Eroul negativ e o cochetă
Isterică cu părul de aramă
(Figură „Hollywood” cam desuetă)*

*Şi talentatul nostru autor
Cu nota lui de originalitate
Găseşte două fete (din popor)
Şi arată cum au fost calificate
(Asta pe scenă-n văzul tuturor)*

*Din piesă nici iubirea nu lipseşte
Eroul are-o „muză” de tip nou
De care-n mod firesc se-ndrăgosteste.
Nu-i spune nici o vorbă la birou
Căci de familiarism se cam fereşte.*

*Dar pîn’ la urmă toate les cu bine
Spre fericirea tineretii perechi
Ce m-a pottit la nuntă şi pe mine
Conform unei tradiţii foarte oechi,
În calitate-am de povestitor.*

*Dar nu m’am dus că, zău, mi-a fost ruşine
De ei. de piesă şi de autor.*

GRIGORE POP

Desen de Benedict Gănescu

SERVILUL — Îmi permiteţi, aveţi o scamă...

— Interesantă partidă!

— Da, dar nu se compară cu cele pe care le facem la birou!

— Vai ce bine-mi pare că o să petrecem și concediul ăsta împreună!

concediile...

desene de Matty

— Tot la odihnă?

— Niciodată n-ai arătat așa bine, tov. director!

— Ei, Popescule, ce părere ai?

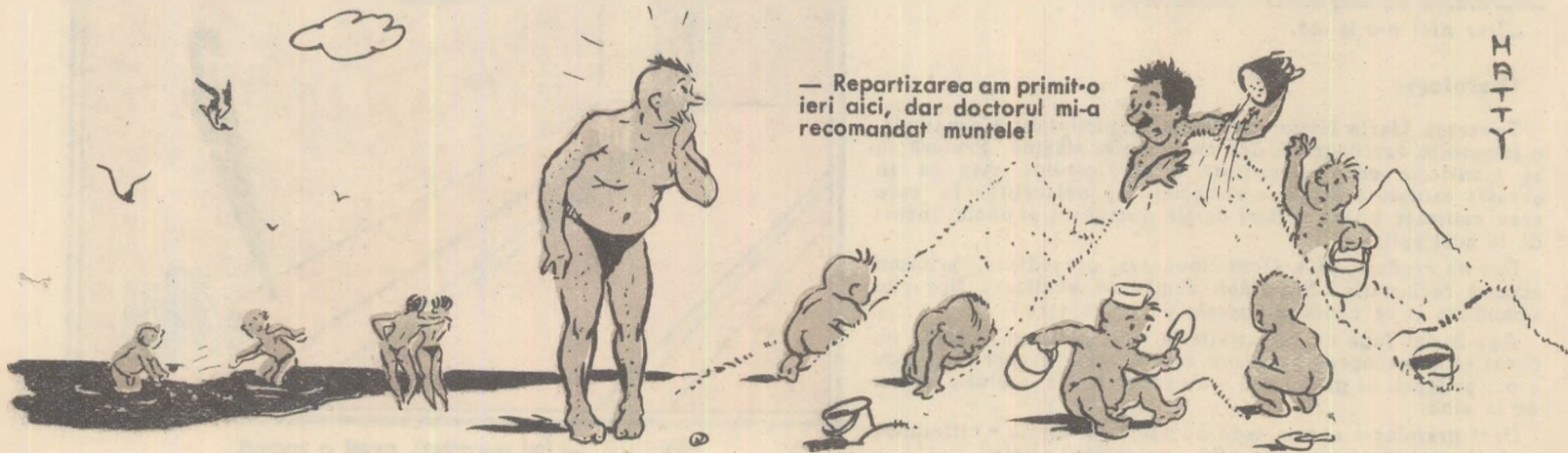

— 5,6,7...
— Numeri stelele, dragă?
— Nu, iubito, zilele pînă cînd vine nevastă-mea...

— Și cînd mă gîndesc că am pierdut 3 zile din concediu, alergînd să-mi scot hainele albe de la curățat!

— Repartizarea am primit-o ieri aici, dar doctorul mi-a recomandat muntele!

MATTY

DRAGA URZICO

DRAGĂ URZICO,

Zice proverbul că ulciorul nu merge de multe ori la apă. Inexact. Ulcioarele fabricate de secția ceramică Păunești a Comraiprod-ului Adjud nu merg la apă de loc. Nu stă de loc apa în ele, fiindcă sînt fabricate gaurite gata. La fel sînt lucrate și celelalte produse de lut ale acestei secții: oale, străchini, ghivece, vase, etc. Sînt lucrate neglijent; din argilă amestecată cu calcar. Iar „procesul tehnic” ar fi acesta: calcarul avînd proprietatea de a se dilata, nici nu apucă bine vasul să fie... vîndut, că umflîndu-se calcarul intrat în compoziția argilei, pleznește zmalțul oalei și... gata gaura!

Rezultatul: la ora actuală, rafturile multor cooperative sătești, aprovizionate de Comraiprod-Adjud, sînt pline de „produse ceramice” fabri-gaurite la Păunești, pe care nu le cumpără nimeni. Astfel, cetățenii nu găsesc la aceste cooperative vasele de lut de care au nevoie, iar bugetele acestor cooperative sînt blocate de prezența în rafturi a acestor mărfuri nevandabile.

Așa că ar fi necesar, dragă Urzico, să se schimbe pe vîitor felul de a se lucra la Comraiprod-Adjud și la secția sa de ceramică din comuna Păunești, iar pentru pagubele pricinuite pînă acum, să întrebîți forurile competente: cine urmează să plătească... oalele sparte?

Dolsescu Ion
Adjud, reg. Bacău

URZICO DRAGĂ,

Dacă vii cu o vită bolnavă, la consult la Dispensarul veterinar din Dragomirești, să nu te miri dacă tovarășul medic veterinar C. Tecușeanu, - cu o mină în buzunar - va privi cu dispreț și plictisit vîta de la distanță și apoi va țipa la tine și la ceilalți care se mai găsesc pe acolo.

- Bă, să nu vă mai prind cu vitele la mine că vă ia mama dracului! Unde este șlibovița? V-am spus: șase sute grame de cap! două sute pentru tratamentul animalului și restul... treaba mea, că eu sînt medic, nu voi. Și după ce unul i-aduce „desinfecțantul” adaugă: - Hăi, acu' dați cîte 5 lei de căciulă pentru că ați venit pînă aici și m-ați deranjat și marș din ochii mei!

Să nu te miri, dragă Urzico, pentru că așa obișnuiește tovarășul medic veterinar să consulte. Cît o să mai consulte așa, nu știm. Una știm însă: că tovarășul medic i-ar trebui un consult din partea forurilor superioare și eventual fiind prea slab... în muncă, să i se prescrie... odihnă și plimbare în aer liber.

Popa Teodor
Raioul Vișeu de Sus
Reg. Baia Mare.

DRAGĂ URZICUȚO,

Ce-ai zice tu, dacă vrînd să consulți materiale cu privire

la problema reparării mașinilor auto, te abonezi la o revistă de specialitate și primești o publicație despre... mulsul vacilor? Nu-ți poți închipui că Difuzarea Presei poate fi atît de... spirituală? Dacă vrei să te convingi întreabă-l pe tovarășul Lepși Simion din str. Gheorghe Doja nr. 12. Întreabă-l doar atît: Cum poate funcționa un lagăr peste timpul prevăzut? Prin mulsoare planificată - o să-ți răspundă tov. Lepși, datorită noii sale calificări profesionale.

Sîntem de părere, dragă Urzicuțo, dacă ești de acord și tu, să le difuzezi felicitările noastre. Vor înțelege ei despre ce este vorba.

B. David
Craiova

URZICO DRAGĂ,

Știi ce a făcut mecanicul de locomotivă C.F.R. Baba Aurel în ziua de 16 februarie? Nu știi. Să-ți spun eu. Fiind de serviciu pe linia Poiana Mare-Golenți a refuzat să-și alimenteze locomotiva la vreme, din care cauză trenul lui care trebuia să prindă legătura de Craiova, a întîrziat. Călătorii au stat o noapte în frig în vagoane pînă dimineața cînd a trecut un alt tren pe linia principală să-l ia să-l ducă spre Craiova.

Invitat de șeful stațiilor Poiana și Golenți să scrie în condică motivele întîrzierii, tovarășul mecanic Baba Aurel le-a strigat:

- Nu vă interesează, e mașina mea, fac cu ea ce vreau! Nu crezi, dragă Urzico, că mecanicul Baba Aurel nu poate face chiar așa... „ce vrea el”? Nu crezi că ar trebui să i se pună semaforul-roșu la asemenea atitudini?

E. Cocora
Poiana Mare
Raioul Calafat

DRAGĂ URZICO,

Află despre noi cei din Săcueni-Oradea că sîntem foarte întunecați și la propriu și la figurat. O să spui tu: păi de ce nu vă luminați? Păi, ne-am lumina, o să-ți răspundem, dar ne trebuie aprobare. Că de fapt aici se-nnoadă firele. Să vezi - dacă vrei să-ți lege firele electrice „afară” trebuie aprobare de la Combinatul Petofi, dacă vrei să ai lumină „înăuntru”, trebuie să mergi la I. C. Oradea. Dacă te duci la „Petofi” află că nu leagă firele afară pînă cînd nu le instalează I. C. O. înăuntru. I. C. O. te lămurește invers. Noi ne-am săturat, Urzicuțo, și de aceea te rugăm pe tine să ne luminezi: vor dura mult țele astea încurcate? Descurcă-le tu din afară ca să avem noi lumină... înăuntru.

Pulcea Ioan
Str. Eminescu nr. 7
Săcueni - Regiunea Oradea

- Nu-ți plac, puiculito?
M-am parfumat
cu „4711”!
- Era mai bun „Stas
2416-952”!
- Dar asta ce e?
- Săpun!

Desen de C. Florian

Scrisoare deschisă

Tovarășe redactor,

Subsemnata Irinel, în vîrstă de 6 ani și două săptămîni, împreună cu un colectiv de copii avînd aceeași etate, venim la dumneavoastră ca la o mamă și vă rugăm ca pe un tată, să interveniți la fabrică să facă sandale și ghetuțe care să se îndoaie, pentru că acum ele sînt țepene și ne înțepenesc și nouă picioarele, de aceea noi credem că nu trebuie să se dea piciorul după sandală, ci sandala după picior, întrucît sandala sau ghetuța nu are oscioare cum are piciorul nostru, care este așa de la natură, pe cînd sandala este așa de la fabrică. Cum se știe că natura n-are director, vă rugăm să interveniți la directorul fabricii, ca să facă sandalele și ghetuțele dintr-o piele mai puțin bătoasă, și talpa mai moale, ca să mai putem jucași noi un șotron o „v-ați-ascunselea” și alte preocupări de-ale noastre, pe care în momentul de față nu le putem practica; și chiar mama m-a întreat ieri: „Cum se face că ești atît de cuminte, Irinel?” Și eu i-am răspuns: „Descalță-mi dumneata sandalele și-o să-mi revin la normal!” Plus că s-ar putea ca din cauza acestor sandale și ghetuțe să izbucnească o epidemie de platfus, care înțeleg să fie cînd e din naștere, dar nu cînd e din fabrică.

În încheiere, vă rugăm să ne iertați stîlul, și, dacă vreți să corecți ceva, să corecți la fabrică.

Vă mulțumim,
IRINEL
PLUS COLECTIVUL

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25.
Telefoane: Secretariatul
de redacție 4.28.15
Secția scrisori 4.60.34
Secția viața internă
4.72.23

CÎND AUZEA DE TEHNICA SOVIETICĂ, O PRIVEA DE SUS...

...PÎNĂ CÎND A VĂZUT-O DE JOS...